

Джумалієва Галина

МЕНЕ ЗВАТИ ЯН І Я ОНУК УПРАВДОМУ

Кожного літа я приїжджаю до бабусі Агати у маленьке містечко Чорні Сосни, що прямо над річкою Мавянкою.. чи Мавинською.. коротше кажучи, щось пов'язане з мавками.

Бабуся Агата живе в розмальованій з усіх боків, з яких змогли, п'ятиповерхівці. Звичайний такий будинок, котики з підвалу, бабусі на лавках попід під'їздами, половина дерев'яних вікон, половина пластикових. Все як у всіх.

Поки ми не починаємо дивитися уважніше та знайомитись з сусідами.

Почнемо з котиків. Кіт на ім'я Тибет.

Тибет гуляє сам по собі. Коли, як і де захоче. По стіні ввєрх, по стелі, по дроті. Бабуся колись казала, що Тибет – відьомський кіт, але його відьма поїхала лікуватись, тому він залишився сам. Хоча, дивлячись як Тибет їсть вкрадені сосиски, я все ж думаю що це якась порода демона, бо не може у ката бути стільки зубів.

У щілині біля драбини на дах живе страшидо на прізвисько Зеерліат.

Більшу частину часу воно просто сидить там і не виходить, але якщо перед щілиною поставити відкриту банку бичків у томаті і повільно повертатись, то на перефірії можна побачити як воно висуне свою величезну воронячу голову зі шістьма червоними очима, і обережно забере банку, залишивши на їх місці якусь витребеньку.

За п'ять згодованих Зеерліату банок мені дісталися: обручка, що змінює колір, трохи погнутий ключ, дзеркальце з синицями на звороті, залізна запальничка з написом «ВДД, кв19, пд1, дб»(що він означає я дізнався пізніше) та значок з драконом. Певно, шестиока ворона все ж таки колись виходила й тягла до свого гнізда блискучі речі. Цікаво, що там іще є...

На цьому дивні звірі будинку 6 по вулиці Старих Монеток закінчувались, і перед тим як переходити до його мешканців я маю пояснити кілька речей.

1. неподалік, метрах в 400, починається ліс.

2. в ночі, якщо спати з відкритим вікном у повний місяць, близько другої можна почути вовків

3. наші сусіди зліва, а саме сім'я Сіреньких-Навродських, завжди зникають за день-два до повного місяця

Я не можу довести що Сіренькі-Навродські — перевертні, але і фактів що це не так у мене нема. Але з Мартою Сіренко-Навродською у хованки на бажання я більше не граю. Вона мене навіть у голуб'ятнику знайшла!

Зина Михайлівна та Василина Петрівна — відьми. Бабусею підтверджено.

У квартирі номер 5 живе Марія. Я думаю, що Марія — дріада. Вона гарна та вирощує у себе на підвіконні купу усякого, квіти, росаду, якісь інші рослини, яких я не розгледів. Навіть моркву! Чим не дріада?

У більшості інших квартир просто живуть бабусі з дідусями, а деякі взагалі пусті. Іноді туди хтось заселяється, але через кілька днів завжди їде. Бабуся каже, що це через Актинбека. Уявлення не маю, хто це.

Що мені запам'яталось найбільше за останнє літо, так це зустріч з жителем квартири номер 19. А почалося все зі зламаного міксера.

Шось таке сталося з міксером, ні з того ні з сього почав димитись. Після вимкнення пристрою з розетки все припинилось. Бабуся Агата, вкрай відмовляючись від покупки нового міксера, дала мені пластмасову корзинку полуниці, конверт і коробку з, нещодавно, дим машиною, сказала йти до Віктора, в 19 квартиру.

Кілька разів ледь все не впустивши та з'ївши кілька полуниць по дорозі на п'ятий поверх, я врешті решт був перед дверима, у які довелося постукати ногою.

Двері відчинилися так швидко, ніби мене під ними чекали. На порозі стояв хлопець, на вигляд трохи старший від мого старшого брата, тобто шось близько студента. На пів голови за мене вищий, з довгим, зав'язаним у хвіст волоссям, з татуюваннями на всі руки та одягнений у звичайну білу футболку й адідасовські штани.

Шось з ним було не так. Ні, тобто, знайти людину, що так виглядає, у Чорних Соснах вже несподівано, але це не головне.

Я пробубнів нащо прийшов, і намагаючись зрозуміти що саме з Віктором було не так, віддав усе що було у мене у руках.

Рокер запросив мене на чай, поки я чекаю.

Квартира нагадувала музей. Що правда, я не впевнений, який саме.

На полиці череп чогось рогатого, поряд бюст Пушкіна й чорно-білі фотографії, на стіні перехрещені шаблі. У кутку рюкзак. А біля столу, на підлозі, прямокутник з ізоленти. Червоної.

Спитати я засоромився, та і з іншого боку, у бабусі в дома у різних кутках розвішані мішочки з травами, які не можна чипати, тому я просто вирішив що це шось нахстатт них.

Віктор зняв пластиковий корпус з міксера, трохи покрутив його в руках і діставши зі шухляди паяльника, почав шось відпаювати.

На цьому моменті я завис остаточно, оскільки паяльника Віктор не включив. Половина відірванного дроту просто стирчала з паяльника як так і треба. Але це був тільки початок.

Далі рокер витяг з міксера згорілу деталь, після чого поклав її у якусь баночку і потряс. Не знаю, що то була за магічна баночка, але за мить Віктор дістав з неї таку саму, але нову деталь. Ще за кілька хвилин нова деталь була припаяна на місце, так само, холодним паяльником.

Як мені потім розповідала бабуся, Віктор сам не впевнений, хто він є. Знає тільки що любить лагодити речі і часто губить запальнички. Загубився в часопросторі кілька десятиліть тому, а тепер іноді існує в нашому часі, а іноді ні. Магію з паяльником та баночкою бабуся пояснила тим, що Віктор дістає речі з часу, коли вони були у потрібному стані. Не розумію, як це працює, але це було круто.

Цікаво, з ким я познайомлюсь наступного разу, коли поїду у Чорні Сосни.